

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Marek Tyciński
Protokolant:	Staż. Sabina Głodek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2020 r.

sprawy:

oskarżonej K. P. (1) urodz. (...) w T.

córki E. i E. zd. K.

oskarżonej o to, że:

1. W okresie od 1 grudnia 2018 roku do 25 lipca 2019, uchylała się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz D. i P. P. (1) w wysokości łącznej po 960 zł miesięcznie, orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu w dniu 14 grudnia 2017 roku IC 2167/17 wskutek czego powstała zaległość powyżej trzech świadczeń okresowych oraz co spowodowało narażenia pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1a kk

2. W okresie od 1 października 2018 roku do 12 lipca 2019, uchylała się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz K. P. (2) w wysokości łącznej po 500 zł miesięcznie, orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w dniu 21 czerwca 2018 roku (...) 334/18 wskutek czego powstała zaległość powyżej trzech świadczeń okresowych

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk

orzeka

I. Uznaje oskarżoną K. P. (1) za winną popełnienia zarzuconego jej w pkt 1 aktu oskarżenia czynu, tj. występku z art. 209 § 1a kk i za to na podstawie art. 209 § 1a kk i art. 34 § 1, 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

II. Uznaje oskarżoną K. P. (1) za winną popełnienia zarzuconego jej w pkt 2 aktu oskarżenia czynu, tj. występku z art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk i art. 34 § 1, 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

III. Na podstawie art. 85 § 1 kk, 86 § 1 i 3 kk łączy karę ograniczenia wolności i w ich miejsce wymierza karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

IV. Na podstawie art. 34 § 3 kk zobowiązuje oskarżoną w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do bieżącego łożenia alimentów na rzecz dzieci D. i P. P. (1);

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego K. Z. 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) powiększone o stawkę podatku VAT tytułem obrony udzielonej oskarżonej z urzędu;

VI. Zwalnia oskarżoną od uiszczenia opłaty, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1838/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	K. P. (1)	<p>Oskarżona została uznana za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, tj. tego, że:</p> <p>1. w okresie od 1 grudnia 2018 roku do 25 lipca 2019, uchylała się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz D. i P. P. (1) w wysokości łącznej po 960 zł miesięcznie, orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu w dniu 14 grudnia 2017 roku IC 2167/17 wskutek czego powstała zaległość powyżej trzech świadczeń okresowych oraz co spowodowało narażenia pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych</p> <p>tj. czynu z art. 209 § 1a kk;</p> <p>2. W okresie od 1 października 2018 roku do 12 lipca 2019, uchylała się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz K. P. (2) w wysokości łącznej po 500 zł miesięcznie, orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w dniu 21 czerwca 2018 roku (...) 334/18 wskutek czego powstała zaległość powyżej trzech świadczeń okresowych</p> <p>tj. czynu z art. 209 § 1 kk.</p>	
--------	-----------	--	--

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>J. P. i K. P. (1) pozostawali do 14 grudnia 2017 roku w związku małżeńskim z którego pochodzi troje dzieci - K., urodzony (...), P., urodzony (...) oraz D., urodzony (...). Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 14 grudnia 2017 roku, sygn. akt I C 2167/17 K. P. (1) została zobowiązana do łożenia na rzecz mał. D. kwoty 500 zł tytułem alimentów oraz na rzecz P. mał. P. kwoty 460 zł miesięcznie. W powyższym orzeczeniu K. P. (1) została pozbawiona władzy rodzicielskiej nad małoletnimi synami. Z kolei na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 czerwca 2018 roku K. P. (1) została zobowiązana do łożenia na rzecz K. P. (2) kwoty po 500 zł miesięcznie. K. P. (1) nie realizowała ciężących na niej obowiązków alimentacyjnych i uprawnionym przyznano świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego. Jest ona od października 2018 roku osobą bezrobotną i nie osiąga żadnych dochodów mimo, iż stan zdrowia jej na to pozwala. Egzekucja wyżej opisanych świadczeń alimentacyjnych okazała się bezskuteczna. J.</p>	wyjaśnienia K. P. (1)	59-60, 66, 135v	

P. nie pracuje i wraz z małoletnimi synami utrzymuje się ze świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego oraz zasiłków. Bez powyższego świadczenia, podstawowe potrzeby D. i P. nie byłyby zaspokojone.			
zeznania J. P.	46-47		
wyrok SO w Toruniu, sygn. akt I C 2167/7	31		
wyrok SR w Toruniu, sygn. akt III RC 334/18	4-5		
akty urodzenia	39, 40		
zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji alimentów	3, 30		
K. P. (1) aktualnie nie ujawnia objawów choroby psychicznej, natomiast rozpoznano u niej uzależnienie od alkoholu oraz zaburzenia depresyjne. W chwili popełnienia czynów miała zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu, jak i zdolność pokierowania swoim postępowaniem.	opinia sądowo psychiatryczna	- 73-73v	
K. P. (1) była uprzednio karana sądownie, za przestępstwo z art. 209 § 1 i 1a kk, na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 18 lutego 2019 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt	karta karna	70	

II K 1501/18 na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie.			
wyrok SR w Toruniu, sygn. akt II K 1501/18	72-72v		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia K. P. (1)	Oskarżona konsekwentnie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wskazała, że odkąd nie pracuje w żaden sposób nie łoży kwot wynikających z wyroków w których określono wysokość jej obowiązku	

		<p>alimentacyjnego. Podczas postępowania przed Sądem wyjaśniła, że aktualnie jej stan zdrowia nie stoi na przeszkodzie podjęciu pracy. Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonej jako całkowicie wiarygodne. Nie ulega wątpliwości, że z powodu uchylania się oskarżonej od zobowiązań alimentacyjnych wobec trzech synów powstała zaległość powyżej trzech świadczeń okresowych w stosunku do każdego z nich. Wynika to z zaświadczeń o bezskuteczności egzekucji.</p>
<p>zeznania J. P.</p>	<p>Sąd obdarzył przymiotem prawdziwości zeznania byłego męża oskarżonej, który sprawuje bezpośrednią opiekę nad małoletnimi D. i P.. Potwierdził on, że K. P. (1) nie łoży na dzieci i nie interesuje się nimi. Wskazał, że nie pracuje, zaś ich źródło utrzymania stanowią zasiłki oraz świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego bez których podstawowe potrzeby życiowe dzieci nie byłyby zaspokojone. Jego depozycje są spójne z wyjaśnieniami oskarżonej oraz pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku niniejszej sprawy,</p>	
	<p>Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dokumenty na podstawie których poczyniono ustalenia</p>	

	faktyczne na gruncie niniejszej sprawy, tj. orzeczeniom sądów, zaświadczeniom o bezskuteczności egzekucji, a także informacjom dot. karalności oskarżonej. Prawdziwość tych dowodów nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.		
opinia sądowo - psychiatryczna	Nie ma podstaw, by kwestionować wnioski zawarte w powyższej opinii albowiem jest ona szczegółowa, jasna i została wydana przez biegłych o uznanych kwalifikacjach.		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	I, II	K. P. (1)

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Art. 209 k.k. w obecnie obowiązującym brzmieniu przewiduje dwa typy przestępstwa, a w tym w § 1 typ podstawowy regulujący odpowiedzialność karną tego, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące oraz typ kwalifikowany w § 1a, zgodnie z którym surowszej karze, odpowiadającej sankcji przewidzianej w art. 209 § 1 k.k. w dotychczasowym brzmieniu, podlega sprawca czynu określonego w § 1, który naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zatem zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem ustawy wyeliminowano znamię</p>			

uporczywości działania sprawy zastępując je ściśle określonymi ramami czasowymi w jakich penalizowane zachowanie musi mieć miejsce, a nadto znamię narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych nie warunkuje już zaistnienia czynu zabronionego, a jedynie zakwalifikowanie zachowania jako narażonego na surowszy wymiar kary. Warunkiem dokonania tego przestępstwa (z art. 209 § 1a k.k.) jest bowiem to, by uchylenie się od obowiązku alimentacyjnego, spowodowało narażenie pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Chodzi tu o spowodowanie stanu bezpośredniego i konkretnego zagrożenia niemożnością zaspokojenia tych potrzeb, rozumianego jako skutek zachowania się sprawcy. Jeżeli istnieje podejrzenie popełnienia przestępstwa niealimentacji, należy zbadać przede wszystkim przyczyny niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego przez domniemanego sprawcę, które może niekiedy zdarzać się z powodów obiektywnych (np. ciężkiej choroby i pobytu w szpitalu; zob. uchwała Sądu Najwyższego z

dnia 9.6.1976r. (VI KZP 13/75 , OSNKW 1976, Nr 7–8, poz. 86). Jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim. Do popełnienia tego przestępstwa niezbędny jest bowiem określony stosunek psychiczny sprawcy, cechujący się nieustępliwością, chęcią postawienia na swoim w dążeniu do niewykonania ciążącego na sprawcy obowiązku.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżona K. P. (1), mimo orzeczenia sądu, uchylała się w okresie od 1 grudnia 2018 roku do 25 lipca 2019, od obowiązku alimentacyjnego na rzecz D. i P. P. (1) wskutek czego powstała zaległość powyżej trzech świadczeń okresowych. Z wyjaśnień oskarżonej, jak również innych dowodów nie wynika, by w powyższym okresie zaistniały u niej jakiegokolwiek obiektywne okoliczności nie pozwalające realizować tegoż obowiązku. Nadto oskarżona bez wątpienia naraziła synów na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem skoro istota przestępstwa uporczywego uchylania

się od obowiązku alimentacji polega na narażeniu (bezpośrednim, konkretnym) osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to nie usuwa skutku przestępstwa fakt, iż potrzeby te są zaspokajane przez inną osobę (np. drugiego z rodziców, który czyni to kosztem znacznych poświęceń) albo w wyniku świadczeń dokonywanych z funduszy publicznych (tak też wyrok SN z dnia 27 marca 1987 r.; także uchwała SN z dnia 23 sierpnia 1973 r., VI KZP 25/73, OSNKW 1973, nr 11, poz. 133), co ma miejsce w niniejszej sprawie, albowiem bez świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego i zasiłków powyższe potrzeby nie byłyby zaspokojone.

Nadto oskarżona, w okresie od 1 października 2018 roku do 12 lipca 2019, mimo orzeczenia sądu uchylała się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz K. P. (2). Jak wskazano powyżej, miała bowiem obiektywną możliwość łożenia na jego rzecz środków pieniężnych. Wskutek jej zachowania powstała zaległość przekraczająca wysokość trzech świadczeń okresowych.

<p>Zdaniem Sądu, obu powyższych przestępstw oskarżona dopuściła się działając umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Nie istniały bowiem żadne przesłanki zwalniające ją z możliwości regulowania świadczeń.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. P. (1)	I	I	<p>Za powyższy czyn, na podstawie art. 209 § 1a kk i art. 34 § 1, 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonej karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Sąd uznał, iż kara o charakterze nieizolacyjnym zagwarantuje osiągnięcie wobec K. P. (1) celów kary i nie jest konieczne orzeczenie wobec niej kary pozbawienia wolności. Sąd zdecydował się więc na ograniczenie elementu represyjności sankcji karnej kierując się przede wszystkim prymatem kar wolnościowych, ale również faktem, iż pozwoli to jej podjąć zatrudnienie i pozyskać środki na realizowanie obowiązku alimentacyjnego. W zakresie wymiaru kary sąd miał na uwadze</p>

			<p>przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu zabronionego oraz stopień winy oskarżonego, na co miały wpływ okoliczności w postaci motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, a także rodzaj i rozmiar skutków przestępstwa.</p>
K. P. (1)	II	II	<p>Za powyższy czyn, na podstawie art. 209 § 1 kk i art. 34 § 1, 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie.</p> <p>Sąd uznał, iż kara o charakterze nieizolacyjnym zagwarantuje osiągnięcie wobec K. P. (1) celów kary i nie jest konieczne orzeczenie wobec niej kary pozbawienia wolności. Sąd zdecydował się więc na ograniczenie elementu represyjności sankcji karnej kierując się przede wszystkim prymatem kar wolnościowych, ale również faktem, iż pozwoli to jej podjąć zatrudnienie i pozyskać środki na realizowanie obowiązku alimentacyjnego. W zakresie wymiaru kary sąd miał na uwadze przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego</p>

			<p>czynu zabronionego oraz stopień winy oskarżonego, na co miały wpływ okoliczności w postaci motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, a także rodzaj i rozmiar skutków przestępstwa.</p>
K. P. (1)	III	I, II	<p>Na podstawie art. 85 § 1 kk, 86 § 1 i 3 kk Sąd połączył jednostkowe kary ograniczenia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonej karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Kara łączna ograniczenia wolności mogła więc być orzeczona, w granicach <u>od 8 miesięcy</u> przy zastosowaniu pełnej absorpcji (tj. od najwyższej z kar) do ich sumy tj. <u>do 1 roku i 2 miesięcy</u> ograniczenia wolności.</p> <p>Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę</p>

pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKA 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zawartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II Aka 44/07, KZS 2007/4/27).

Mając powyższe względy na uwadze Sąd orzekł wobec K. P. (1) karę

			<p>łącznie w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności. W tym miejscu należy zaakcentować, iż zdaniem Sądu w stosunku do oskarżonej nie zachodzą okoliczności mogące stanowić wystarczającą podstawę do zastosowania całkowitej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar. Wymierzona oskarżonej kara jawi się jako kara w wymiarze najbardziej racjonalnym.</p>
K. P. (1)	IV	I, II	<p>Nadto Sąd w myśl art. 34§ 3 kk zobowiązał oskarżoną okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do bieżącego łożenia alimentów na rzecz dzieci D. i P. P. (1). Co prawda orzeczenie przez Sąd obowiązku jest w tym przypadku fakultatywne, Sąd uznał, że biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy jest on uzasadniony oraz w należyty sposób zabezpieczy interes prawny uprawnionych do alimentacji oraz</p>

			zapewnić im zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V	Z uwagi na fakt, iż oskarżona korzystała z obrońcy z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego K. Z. 420 zł powiększone o stawkę podatku VAT, na podstawie na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 i § 4 ust. 3		

	<p>Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019r. poz. 68).</p>	
VI	<p>Biorąc pod uwagę fakt, iż na oskarżonej ciąży zobowiązania alimentacyjne, a nadto, że nie osiąga aktualnie żadnych dochodów Sąd zwolnił ją od uiszczenia opłaty, zaś kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, na podstawie art. 624 § 1 kpk.</p>	
Podpis		